

1041 ^{27/11} 59: 1. beh. af f. t. l. vedr. beskyttelse af bier mod giftige plantebeskyttelsesmidler. 1042

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskyttelse af bier mod giftige plantebeskyttelsesmidler.

(Lovforslaget findes i tillæg A. ap. 973, fremsættelsen i tidenden sp. 912).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Chr. Thomsen: Den lov, der til dato har fungeret på dette område, har virket hensigtsmæssigt. Da både bier og giftstoffer er nødvendige for plantedyrkningen, har opgaven for lovgivning på dette område været at dele sol og vind lige, således at begge parter blev tilgodeset. Da der stort set har været tilfredshed med den gældende lovgivning, er de foreslåede ændringer heller ikke af særlig revolutionerende karakter. Bestemmelserne skærpes en lille smule til gunst for bierne, idet erstatningspligten udvides og alle giftmidler tages med. Jeg kan tiltræde dette, for vi kan ikke undvære bierne. Det er næsten altid både forkert og for sent at bruge giftmidlerne i plantens blomstringstid; brugt på dette tidspunkt virker de sjældent efter hensigten.

Jeg kan anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Gertie Wandel: Det foreliggende lovforslag går som tidligere nævnt ud på at revidere loven om beskyttelse af bier mod giftige plantebeskyttelsesmidler. Ordene „giftige plantebeskyttelsesmidler“ ændrer man nu til „giftmidler“. Det er også nødvendigt, og som den ærede forrige taler sagde, har alle været enige om det; både frugtavlere og landbrugere er enige om, at bierne er meget nødvendige.

Der er desuden to mindre ændringer, der betyder lettelser for biejerne, og som de vil blive glade for. Den første går ud på, at undladelse af at anmelde bigårdens beliggenhed ikke altid behøver at medføre bortfald af erstatning, og den anden, at anmeldelse af skader ikke mere skal indsendes til

vurderingsmændene i den kommune, hvor skaden har fundet sted, men bare til kommunekontoret. Det hjælper biejerne og kommer derved til at virke som beskyttelse af bierne, hvad lovens nye navn jo også viser er hensigten.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Henry Hansen: Loven om beskyttelse af bier mod giftige plantebeskyttelsesmidler har nu virket i en årrække. Som det fremgår af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, er de interesserede parter enige om, at den gældende lov har virket hensigtsmæssigt, og der er også enighed mellem de interesseredes erhvervsorganisationer om, at de foreslåede ændringer vil være rigtige. Jeg har heller ingen indvendinger at gøre mod disse ændringer; de synes at være en naturlig konsekvens af den udvikling, der har fundet sted, bl. a. fremkomsten af nye giftmidler og brugen af disse.

Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til lovforslaget.

Aage Fogh: På det radikale venstres vegne vil jeg anbefale det foreliggende lovforslag til en hurtig behandling. Vi har intet ønske om udvalgsbehandling.

Kristian Kristensen: Heller ikke mit parti har noget ønske om udvalgsbehandling. De ændringer i den gældende lovs § 1, der foreslås gennemført, er kun en følge af de nye giftmidler, der er taget i brug, og med hensyn til den foreslåede ændring i lovens § 2 kan jeg i Folketingstidende fra i fjor se, at jeg har anket over den gældende bestemmelse, hvorfor jeg i høj grad kan tilslutte mig, at den ændres.

Jeg kan anbefale lovforslaget i dets helhed.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg takker samtlige ordførere for deres tilslutning til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
 vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til arbejds- og boligministeren af Alfred Jensen, Ragnhild Andersen, Fuglsang, Lynnmerup Nielsen og Petra Petersen.

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af arbejdsgivernes vilkårlighed på arbejdspladserne og for at sikre, at arbejdere, der sætter ind for tryghed og ordnede forhold, ikke udsættes for Arbejdsgiverforeningens organiserede boykot?“

Ordføreren for forespørgerne (Alfred Jensen): Året 1959 har været præget af en række større og mindre strejker. Det har medført en mindre produktion, end der kunne have været præsteret, og det har betydet tab af indtægt for de arbejdere, der har været ude i konflikt. I efterårs månederne har strejkerne antal været tiltagende. Arbejdsgiverne, understøttet af den borgerlige presse, har skyndsomt udpeget arbejderne som de eneste skyldige; de er lovbrydere, som ikke respekterer indgåede aftaler, og som af spektakelmagere og provokatører lader sig forlede til at begå ulovligheder og arbejdsnedlæggelser, hedder det. Så enkelt er spørgsmålet om de ulovlige strejker imidlertid ikke, og det klares slet ikke med grovkornede beskyldninger mod de strejkende. Arbejderne er mere end nogen interesserede i at have arbejde, idet deres hele eksistens er afhængig af, at de på lønningsdagen kan gå hjem med en indtægt, der er i stand til at dække de for familiens livsførelse nødvendige udgifter. Derfor er kravet fra arbejdernes side — og har altid været det — arbejde, og arbejde under gode vilkår og trygge forhold.

Den ret høje produktivitet, der karakteriserer danske virksomheder og danske arbejders indsats, såvel som det danske arbejdes høje kvalitet er bekræftelsen herpå, og nu da der råbes så højt op om forsømmelighed fra arbejdernes side, skal det fremhæves, at produktionen i den danske industri i den sidste 2 års periode, for hvilken der foreligger statistik, viser en stigning på ikke mindre end 9 pct. og det endda på et tidspunkt, da der ikke har

været nogen stigning i antallet af beskæftigede arbejdere. Sligt tyder hverken på dovenskab, forsømmelighed eller ubændig trang til at drive sabotage — man kan sige tværtimod.

Hvad er da forklaringen på, at arbejdere, der gennem år har stået på én og samme arbejdsplads, nu pludselig både taler og stemmer for arbejdsnedlæggelse, vel vidende, at de risikerer at blive indklaget for den faste voldgiftsret og idømt klækkelige bøder? Det er tydeligt, at arbejderne må have og har andre og vægtigere motiver end dem, hovedparten af pressen skyder dem i skoene. Arbejdsgiverne er så langt fra sagesløse. Den dybere årsag til de mange uoverensstemmelser på arbejdspladserne kan i virkeligheden føres tilbage til arbejdsgivernes vilkårlighed og stivhed over for arbejderne.

Der findes områder i erhvervslivet, hvor arbejdet traditionsmæssigt tilrettelægges og fordeles i forståelse med arbejderne. Hvor det er tilfældet, er der ikke mange uoverensstemmelser; de forekommer sjældent og kun i forbindelse med selve aflønningen. Men der er andre områder, hvor arbejdsgiveren og hans ledere ganske egenrådigt uden hensyn til arbejderne ordner ledelse og fordeling af arbejdet. Alene det giver anledning til utilfredshed og gnidninger. Dertil kommer de kendte bestræbelser for at presse arbejdstempoet i vejret eller for at lægge arbejdet om for derved at gennemtvinge en større produktion for samme betaling, og man har her en af de almindelige årsager til uroen på arbejdspladserne. Chikane og forfølgelse af dem, der ikke servilt bøjer sig, følger som regel i kølvandet. Overførelse til andet og dårligere arbejde eller afskedigelse er de velkendte arbejdsgivermetoder, der bringes i anvendelse. Mange af de ulovlige strejker er arbejdernes reaktion over for egenmægtige og utålelige arbejdsledere eller personalechefer. Ingen vil bestride, at sådanne trakasserier og smålige personlige forfølgelser finder sted; derfor er man også de fleste steder her i landet ved at komme til den opfattelse, at ikke alle ulovlige strejker er uberettigede. Den opfattelse synes man dog ikke at have i Arbejdsgiverforeningens ledelse. Hvor urimelig, hvor vilkårlig en arbejdsleders optræden end måtte være, har den praktisk taget altid fået Arbejdsgiverforeningens